

Ana García-Sinert*
Jordi Labanda

Rebombori a les aules

Estrella Polar

Rebombori a les aules

Ana García-Sinertiz^{*}
Jordi^{*} Labanda

Estrella Polar

© del text: 2014, Ana García-Siñeriz Alonso
© de les il·lustracions d'interior i coberta: 2014, Jordi Labanda
© de la traducció: 2014, Iolanda López Vivancos
© Editorial Planeta, S.A., 2014
© de les característiques d'aquesta edició: 2014, Grup Editorial 62, s.l.u.
Estrella Polar, Pedro i Pons, 9-11, 08034 Barcelona
www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat
Disseny de la coberta i maquetació: Kim Amate
Primera edició: setembre del 2014
ISBN: 978-84-9057-394-5
Dipòsit legal: B. 16.136-2014
Imprès a Liberdúplex
Imprès a Espanya – Printed in Spain

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre és cent per cent lliure de clor i està qualificat com a paper ecològic.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Mr. Plomí dóna una notícia

REUNIÓ URGENT A LA SALA D'ACTES DE L'ESCOLA!

En Marc i l'Àlex havien vingut a avisar-nos a la Liseta i a mi, però era impossible aconseguir que la Liseta es bellugués ni un mil·límetre.

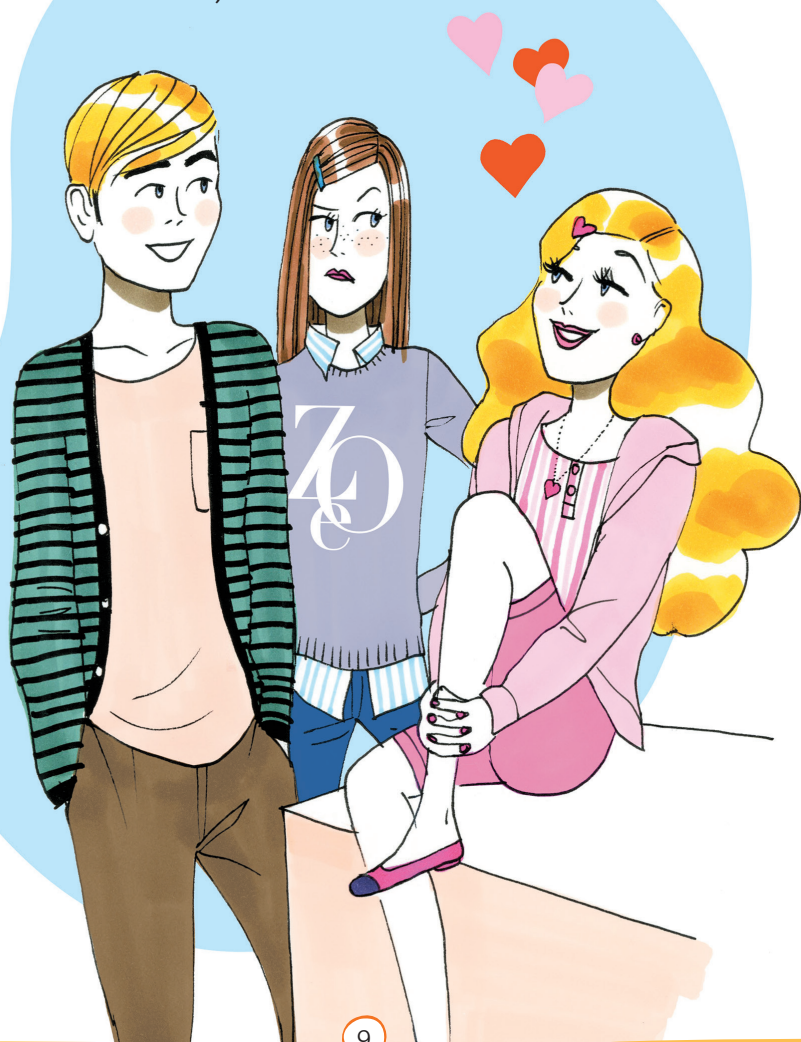
—Ha, ha, ha, ha! —reia la Liseta, sacsejant la cabellera—, ets tan graciós, Josh...

Aquesta era la qüestió: en Josh. El noi nou —ja no tant— del qual la Liseta era tècnica-ment incapaç de desenganxar-se.

—Liseta —va insistir en Marc—. Mr. Plomí ha dit que vingui tothom, i aquest tot-hom t'inclou a tu.

—I a en Josh —va afegir l'Àlex, per si ell tampoc se n'havia asabentat.

La Liseta va donar un cop d'ull a en Josh i quan va veure que s'aixecava per anar a la sala d'actes, va fer el mateix.

—A les ordres de Mr. Plomí! —va exclamar la Liseta.

I tots plegats vam anar cap a la sala en què el nostre estimat dire feia les seves xerradetes cada principi de curs. Era estrany, perquè aquest any ja l'havíem patit, i estàvem a la meitat del curs...

Què devia passar?

—Seieu i no feu xivarri, carai! —Mr. Plomí mirava de posar ordre i que algú de la sala li fes cas. Una tasca difícil.

—La Carla m'ha pres el lloc! —va protestar la Liseta.

La Carla havia estat més ràpida que ella i s'havia instal·lat al costat d'en Josh de seguida que el noi s'havia assegut.

—Aquí no hi ha seients de ningú —va cridar Mr. Plomí des de dalt de l'escenari—. I

si segueixes així, Liseta, escoltaràs el meu interessant comunicat des del passadís.

Miss Loopas es va acostar al micròfon. La professora de música també ens havia de comunicar alguna cosa...

**O potser
anava a
cantar!**

—Sisplau, un moment de silenci! —va demanar—. Mr. Plomí us ha de dir una cosa important.

Les paraules de Miss Loopas van fer efecte i tothom (i quan dic tothom vull dir tothom) va callar per... uns segons.

—Gràcies, Miss Loopas —va dir Mr. Plomí, agafant el micròfon—. Us he de comunicar una cosa molt important. La professora de matemàtiques, Miss Muntxi, malauradament, ha hagut d'abandonar l'escola.

Aleshores sí que es va fer un silenci total. No se sentia ni una mosca. I, de sobte, de totes les goles va sorgir un crit unànime:

BÉÉÉÉÉÉÉÉÉÉÉÉÉÉÉÉ!!!!

I he de reconèixer que jo també vaig cridar (tot i que no gaire fort). Però és que, encara que em queia molt bé, Miss Muntxi havia posat un examen de matemàtiques per a l'endemà i jo no en tenia ni idea!

Miss Loopas i Mr. Plomí es van quedar de pasta de moniato amb la nostra reacció. El dire ens va indicar amb un gest que calléssim i va tornar a parlar:

—**La vostra actitud és decebedora!**

Potser Miss Muntxi no era l'emperadriu de les professores de matemàtiques, però... no es mereix aquest comiat.

Ràpidament es van sentir veus al fons.

—Si es passava el dia plorant i moquejant! I no s'ha pentinat els cabells des del segle passat! —Crec que era la veu de la Marla.

—I no ens deixava fer servir la calculadora per fer les sumes... Total, a ella tant se li'n donava! —I crec que aquesta era la Carla.

Mr. Plomí tampoc no ens deixava fer-la servir, però en aquell moment va preferir no recordar-ho.

—S'adormia a classe, i feia uns roncs de por! —va cridar, ja reconeixible, la Carla—. I fumava d'amagat al lavabo! I no només cigarrets... **PURS HAVANS!** Així de grossos —va exagerar, obrint molt els braços.

Mr. Plomí dona una notícia

BÉÉÉÉÉÉÉÉÉÉÉ

